

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 762/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť G., K., zastúpenej JUDr. P. H., s. r. o., K., konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. P. H., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoZm/9/2012 a jeho rozsudkom z 31. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2013 doručená sťažnosť G. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoZm/9/2012 a jeho rozsudkom z 31. októbra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že právný predchodca sťažovateľky sa proti odporcom v konaní pred všeobecnými súdmi domáhal vydania zmenkového platobného rozkazu v troch rozličných konaniach vo vzťahu k trom rozdielnym zmenkam. Pohľadávku z jednej zo zmeniek, ktorá bola predmetom konania vedeného Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 Zm 28/2006 (neskôr vedeného pod sp. zn. 29 CbZm/4/2007), postúpil na sťažovateľku a neskôr na ňu previedol rubopisom aj samotnú zmenku.

Okresný súd dospel k záveru, že boli vystavené iba dve zmenky, čo malo vyplývať okrem listín predložených k návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu aj z výpovedí svedka, ako aj z iných dokumentov predložených pravnym predchodcom sťažovateľky. Okresný súd poukázal aj na to, že pri overovaní podpisov na zmenke, ktorej pravosť bola posudzovaná v konaní v danej veci a ktorá bola podľa okresného súdu totožná so zmenkou, ktorá mala byť uplatnená v inom konaní, boli podpisy overené iba pod jedným poradovým čísлом, hoci podľa sťažovateľky malo ísť o rozdielne zmenky. Podľa názoru okresného súdu nebol v konaní vo veci, do ktorého vstúpila namiesto právného predchodcu sťažovateľka, predložený originál (prvopis) zmenky, a preto okresný súd navrh rozsudkom č. k. 29 CbZm/4/2007-114 z 23. februára 2012 v znení opravného uznesenia č. k. 29 CbZm/4/2007-150 z 28. augusta 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré v časti relevantnej pre sťažnosť odôvodnila tým, že zmenku nadobudla dobromyseľne a ako majiteľka pri nadobúdaní zmenky nekonala vedome na škodu dlžníka. Ďalej tvrdila, že nebola účastníčkou konaní pred okresným súdom týkajúcich sa ostatných zmeniek vystaviteľa, a preto sú všetky odvolávania sa na výsledky dokazovania v týchto iných sporoch pre konanie vo veci samej právne irelevantné. Okresný súd mal podľa sťažovateľky nesprávne posudíť otázku, í je predložená zmenka originál, keďže aj z obsahu samotného

spisu vyplýva, že predložený bol originál zmenky, a nie jej kópia. Sťažovateľka tvrdí, že sa na č. 1. 5 spisu sp. zn. 29 CbZm/4/2007 nachádza fotokópia prvej strany predloženého prvopisu (originálu) zmenky, kde je popri notárskej overovacej doložke preškrtnutá pečiatka v znení: „*Originál zmenky daný do pokladne Okresného súdu Košice I dňa 3. mája 2006, prevzala S. K., V Košiciach dňa 3. mája 2006*“, a pod tým je rukou napísané „*len overená kópia*“. Na základe vybratia zmenky z trezoru okresného súdu 18. apríla 2012 v zmysle úradného záznamu o nahliadnutí na zmenku a vrátení zmenky späť do trezoru súdu za účasti sudcu a účastníkov konania malo byť podľa sťažovateľky zrejmé, že ide o prvopis tej zmenky, ktorá je predmetom konania, čo má potvrdzovať aj doklad na č. 1. 121 spisu sp. zn. 29 CbZm/4/2007, podľa ktorého „*Dňa 18. 04. 2012 bola z trezoru Okresného súdu Košice I vybratá zmenka zapísaná v knihe odošlých (došlých, pozn.) zmeniek pod číslom 88, ktorá tvorí prílohu k súdnemu spisu značky 29 CbZm/2007 (27 Zm 28/2006)... z dôvodu preskúmania pravosti tejto zmenky...*“.

Krajský súd ako súd odvolací bez nariadenia pojednávania odvolanie sťažovateľky prerokoval a podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že jej odvolanie nie je dôvodné. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku a konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Okrem toho uviedol, že „*Zásadnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu je to, či v konaní bol predložený prvopis zmenky.*

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že do úschovy pokladne Okresného súdu Košice I bola odovzdaná dňa 3. 5. 2006 len overená kópia zmenky. V prípade, ak by k návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu bol pripojený aj prvopis zmenky, táto skutočnosť by bola vyznačená na kópii zmenky. Z obsahu úradného záznamu zo dňa 6. 10. 2008 vyplýva, že dňa 6. 10. 2008 sa pôvodný žalobca... dostavil na Okresný súd Košice I za účelom prevzatia zmenky zapísanej v Knihe došlých zmeniek pod č. 88, ktorá bola uložená v trezore súdu ako príloha k súdnemu spisu sp. zn. 27 Zm/28/2006. Táto zmenka bola po vyznačení indosamentu vrátená dňa 6. 10. 2008 do trezoru súdu. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. pôvodne 27 Zm/28/2006 teraz 29 CbZm/4/2007

nebol predložený prvopis zmenky. Pokiaľ bol prvopis zmenky predložený v inom konaní, táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na správnosť tohto rozhodnutia.“.

Sťažovateľka s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí a namieta, že sa „v rámci odvolacieho konania sa stotožnil s nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý okrem iného prehliadol tak závažnú skutočnosť, ako je predloženie originálu zmenky do úschovy súdu zo strany pôvodného žalobcu, a rozhodol odvolávajúc sa na priebeh iných súdnych konaní, ktorých žalobca nie je ani účastníkom, a na základe vyjadrení protistrany (žalovaných). Sťažovateľ namieta postup odvolacieho súdu, ktorý odôvodnenie svojho rozhodnutia opiera o závery rozsudku okresného súdu, pričom tieto závery napriek námietkam Sťažovateľa ako žalobcu v odvolaní dostatočne v odvolacom konaní nepreskúmal a v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Okresný súd, s ktorého názorom sa stotožnil aj krajský súd, sa predmetu konania venoval len veľmi okrajovo a povrchno. O tom svedčí aj skutočnosť, že z hľadiska skutkových zistení predostrel tvrdenia prevzaté z iných súdnych konaní, ktoré zároveň podporovali argumenty žalovaných bez toho, aby boli konfrontované s dôkazmi a tvrdeniami Sťažovateľa ako žalobcu.

Okresný súd, na ktorého závery sa odvolával aj krajský súd, prezentoval len správnosť tvrdení žalovaných bez toho, aby výsledok konfrontácie medzi argumentmi účastníkov konania predstavil ústavne konformným spôsobom. Z tohto pohľadu sa potom rozsudok krajského súdu javí ako tendenčný, svojvoľne vyznievajúci v prospech žalovaných.

Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Výrok súdu je koncentrovaným vyjadrením jeho záverov vykonaných v priebehu celého konania. Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu (III. ÚS 311/07).

Tendenčnosť a vo výraznej miere sledovanie len jednej línie právnych názorov spôsobujú, že rozsudok krajského súdu, ktorý sa odvolával na závery okresného súdu, je nepresvedčivý a v konečnom dôsledku skĺzava do roviny svojej nepreskúmateľnosti. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie krajského súdu pre svoju tendenčnosť a nedostatočnú odôvodnenosť vyvoláva účinky nezlučiteľné s obsahom základného práva

Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Máme za to, že odvolací súd postihol svoje rozhodnutie vadou nedostatočného odôvodnenia, lebo:

- *vôbec sa nevysporiadal s relevantnými námietkami Sťažovateľa ako žalobcu v odvolaní,*
- *schematicky a nekriticky prevzal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a nedostatočne zistený skutkový stav.“*

Z týchto dôvodov sťažovateľka podala sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posudzoval predovšetkým možnosť porušenia tzv. procesných základných práv a ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). V obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak niet odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s jej argumentáciou obsiahnutou v odvolaní. Krajský súd sa mal ústavne nekonformným spôsobom a v rozpore s § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) stotožniť so závermi okresného súdu, podľa ktorých v konaní nebol predložený originál zmenky, ale iba jej kópia, pričom sa mal odvolať na priebeh iných súdnych konaní, ktorých sťažovateľka nebola účastníčkou. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd sa predmetu konania a jej samotným námietkam uvedeným v odvolaní venoval iba okrajovo.

Ústavný súd považuje za potrebné najprv podotknúť, že samotná otázka, či zmenka, ktorá bola v konaní predložená ešte právnym predchodcom sťažovateľky, je originálom

alebo iba overenou kópiou, je skutková otázka, ktorej možnosť preskúmania ústavným súdom je obmedzená.

Ústavný súd v konaní o sťažnosti v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že už rozhodovacia činnosť Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom) pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že v intenciách uvedeného mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výpovede účastníkov konania alebo svedkov, posúdenie listinných dôkazov a iné). Takýto postup by bol nielen v rozpore s jeho už spomínaným postavením, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie skutkového stavu (m. m. I. ÚS 118/2011, IV. ÚS 497/2013).

Navyše, kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdení o vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom.

Keďže ústavný súd nemôže nahrádzať všeobecné súdy pri zisťovaní skutkového stavu vrátane hodnotenia dôkazov, v tomto prípade pri zisťovaní toho, či predložená zmenka je originál alebo len kópia, skúmal napadnutý rozsudok krajského súdu iba z hľadiska už spomenutých kritérií zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti, a to vo vzťahu k dôvodom uvedeným v sťažnosti týkajúcim sa nedostatočného zohľadnenia argumentácie sťažovateľky obsiahnutej v odvolaní krajským súdom.

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd síce pomerne stručným, ale ústavne konformným a udržateľným spôsobom výslovne vysporiadal s kľúčovou námietkou sťažovateľky týkajúcou sa predloženej zmenky a náležite vyhodnotil, prečo považoval rozhodnutie okresného súdu za vecne správne. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že sa krajský súd výslovne nevyjadril ku všetkým okolnostiam, ktoré mali potvrdzovať tvrdenie sťažovateľky súvisiace s originalnosťou predloženej zmenky a ktoré mali vyplývať z ňou uvedených dokumentov obsiahnutých v spise (a označených sťažovateľkou číslom listu), konkrétne skutočnosť, že slovné spojenie „*len overená kópia*“ bolo dopísané na tlačivo rukou, resp. znenie úradného záznamu o nahliadnutí na zmenku a o jej vrátení do trezoru, z ktorého malo vyplývať, že ide o prvopis zmenky. Krajský súd svoj záver odôvodnil poukazom najmä na obsah spisu, pričom ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje v spojení s prvostupňovým rozsudkom okresného súdu dostatok skutkových zistení, ako aj ich právne posúdenie, skutkové a právne závery, ku ktorým dospel, nie sú v logickom rozpore (najmä vo vzťahu k existencii iba dvoch zmeniek) a vo vzťahu k námietkam sťažovateľky neavizujú ani zjavný omyl v aplikácii procesných a hmotnoprávných predpisov. Ústavný súd pritom nemohol neprihliadnuť na skutočnosť, že argumentácia sťažovateľky v odvolaní sa týkala práve obsahu spisu, ktorého súčasťou sú aj písomnosti, z ktorých podľa nej mal vyplývať záver, že predložený bol prvopis zmenky. Sťažovateľka zároveň nenamieta, a preto ústavný súd ani neskúmal, či vyvodzovanie záverov relevantných pre odpoveď na jej námietky z listín obsiahnutých v spise je dokazovaním, aký procesný postup (napríklad nariadenie pojednávania) mal krajský súd pri preskúvaní obsahu spisu použiť a do akej miery by nedodržanie tohto postupu odôvodňovalo podanie mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorých vyčerpanie je podmienkou prípustnosti sťažnosti v danej veci.

Ústavný súd poukazuje aj na to, že krajský súd sa osobitne venoval aj námietke sťažovateľky, že závery vyplývajúce z listín predložených v konaniach, ktorých nebola účastníčkou, nemajú v danom konaní právnu relevanciu. Krajský súd dal v podstate sťažovateľke za pravdu, keď uviedol: „*Pokiaľ bol prvopis zmenky predložený v inom konaní, táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na správnosť tohto rozhodnutia.*“

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval rozsudok okresného súdu za vecne správny a prečo nie sú dané dôvody odvolania, osobitne s ohľadom na námietky sťažovateľky uplatnené v odvolaní. Z toho dôvodu ústavný súd nepovažoval právny názor krajského súdu, ktorým odôvodnil absenciu dôvodov, odvolania za arbitrárny a svojvoľný, a jeho rozhodnutie za také, ktoré by popieralo zmysel a účel § 219 ods. 2 OSP. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o jej odvolaní a ani napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené nemožno napadnutý rozsudok krajského súdu iba z dôvodu, že krajský súd posúdil skutkový stav inak, ako to požaduje sťažovateľka, považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda za porušujúci základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka súčasne namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, konštatujúc, že „z titulu zmenky... legitímna nádej existovala, pričom krajský súd tým, že sa uspokojil s nepreskúmateľným odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, svojím Rozsudkom č. k. 2 CoZm 9/2012-158 zo dňa 31. 10. 2012, porušil nielen základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ale aj jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR“.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 561/2012), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocésne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20

ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 326/07).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013